

N. Jensen: Jeg forlangte Ordet for en kort Bemærkning, fordi jeg vilde benytte Leiligheden til at svare den ærede sidste Taler paa, hvad han nu ansøgte, navnlig af det, der sigtede til at svække den Fremstilling, jeg har givet af det ærede Medlems Stilling i 1875. Jeg kunde nemlig, idet jeg bedømte den nuværende politiske Situation, ikke komme til andet Udslag ved at se alvorlig paa den, end at den var sørgelig, og at vi vare gaaede langt tilbage siden den Tid, da den nuværende Regjering kom til Roret, og jeg søgte ved Citater af Rigsdagstidenden, hvis Rigtighed jeg fremdeles tillader mig at fastholde, at paavise, at ikke alene det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) men ogsaa det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) og det ærede Medlem fra Lemvig (Aborg) samt den nuværende høitærede Kultusminister dengang gjorde Front mod det daværende Ministerium, fordi man frygtede for, at Regjeringen dengang vilde udstede en provisorisk Finanslov. Det var det, jeg fremførte, idet jeg mente, at der var en sørgelig Tilbagegang nu imod dengang. Det var da nogle forblommede Udtalelser fra den daværende Conseilspræsident, der bleve opfattede som en Trusel, medens den daværende Justitsministers Udtalelse gik i en noget modsat Retning. Man var dengang bange for en provisorisk Finanslov; men nu er Situationen en anden. Nu er det ikke alene en Trusel, som fremsættes i dette Dilemma, men vi faa overfor en Regjering, som engang tidligere har udstedt en provisorisk Finanslov. Og det er altsaa det, jeg beklager, at de Herrer have forandret deres Stilling til en saadan Situation. Naar det ærede Medlem for Frederiksborg mener, at jeg ikke har citeret rigtigt, og sagde, at det, han dengang havde lagt Hovedvægten paa, var Hensynet til Forsvarsvæsenet, det var det, som havde faaet ham til at indtage den Stilling, han dengang indtog, saa tillader jeg mig at fastholde, at det, jeg igaar udtalte, er rigtigt. Jeg skal tillade mig at oplæse, hvad det ærede Medlem sagde: „Jeg skal yderligere anføre nogle Grunde, foruden det Anførte. Blandt disse er Frygten for Regjeringens Tilbøielighed til at udstede en provisorisk Finanslov den, der veier allermeest.“ Saaledes sagde det ærede Medlem, og fremdeles: „Og om end Regjeringen i Slutningen af forrige Møde søgte at lempe sine Udtalelser noget, i Sammenligning med hvad der fremkom i Begynnelsen af Mødet, er det, der er fremkommet idag, tilstrækkeligt til at vise, at vor Frygt i saa Henseende er fuldt begrundet.“ Jeg er ikke istand til at forstaa det danske Sprog, dersom det nævnte ærede Medlem ikke har opstillet som en af sine væsentligste Grunde til, at han ikke var gaaet med Regjeringen, men havde krævet dens Afgang: Frygten for Provisoriet. Men nu er, som sagt, Stillingen forandret. Ikke alene kan man true

med at komme ud i „det tomme Rum“, men man har engang været derude, men ikke desto mindre er dette ærede Medlem og de andre ærede Medlemmer Tilhængere af og en Støtte for den nuværende Regjering. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Dinesen: Jeg har jo saa langt fra benegtet Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem oplæste, som det var det Første, jeg nævnte i mit Foredrag blandt de Grunde, som dengang vare bestemmende for mig. Naar det ærede Medlem nu siger, at jeg støtter en Regjering, som har truet med en provisorisk Finanslov, maa jeg sige, at der jo ikke fra Regjeringens Side, det jeg har hørt, er fremkommet nogenformelt Trusel i denne Retning. (Modsigelse). Ja, jeg har ikke hørt Nogetsomhelst i saa Henseende.

Ninesstad: Da jeg igaar tillod mig at begjære Ordet, var det ikke just, fordi det blev mig meddelt, at der fra et æret Medlems Side, fra et æret Medlem fra Lolland (Wedekind-Nadsen), var blevet skænket en tidligere Udtalelse af mig Opmærksomhed og dertil knyttet Bemærkninger med Hensyn til min Stilling, thi jeg kan jo vel vide, at de Bemærkninger, som det ærede Medlem maa være kommet med, men som jeg ikke er bekendt med endnu, sigtede til de Udtalelser fra 1865, som officers have været paa Bane her i Forsamlingen. Da de ikke endnu, saavidt jeg erindrer, have været læste op i denne Samling, og da de pleie idetmindste een Gang i hver Samling at blive det, finder jeg det meget naturligt, at det ærede Medlem har gjort det, og jeg beklager mig ikke engang om, hvorvidt hans Oplæsning er stet paa den tidligere sædvanlige Maade, nemlig saaledes, at man udelod Slutningen af den, eller om han virkelig har medtaget den. Jeg veed det, som sagt, ikke, og jeg beklager mig heller ikke derom, thi ærede Medlemmer i Thinget maa jo fra tidligere Oplæsninger være tilstrækkelig bekendte dermed. Men hvis det forholder sig, som det er blevet mig meddelt, at det ærede Medlem dertil knyttede den Bemærkning, at jeg nu var en af de allerivrigste Forkæmpere for Provisoriet, maa jeg sige, at det er Noget, som det ærede Medlem i høi Grad maa skylde Deniis for. Jeg tror at turde sige, at der aldrig fra min Side er fremkommet Noget, der ikke har udtrykt den dybeste Beklagelse over en saadan Tilstand, at jeg betragter den som noget høist Ulykkeligt og Ulykkebringende for Landet, og jeg veed ikke, at der er kommet Noget frem fra mig senere, der staar i Strid med, hvad jeg dengang udtalte, naar man da læser mine Ytringer i deres Helhed. Naar jeg begjærede Ordet, var det heller ikke for at udtale mig om de tre berømte eller berøgtede Punkters Realitet. Det er ikke, fordi jeg ikke tillægger disse Punkter nogen Betydning, jeg staar ingenlunde paa det